

magt, og Folketinget, der har ansvaret for den lovgivende magt. Men Folketinget skal selvfølgelig kontrollere regeringen, og derefter er det domstolene, der har ansvaret for den dømmende magt. I de her diskussioner er der altså hos nogle en tilbøjelighed til også at optræde som den anklagende myndighed og næsten også som den dømmende myndighed.

Det siger sig selv, at hvis der er tale om, at nogle mennesker har gjort sig skyldige i nogle strafbare forhold og ikke mindst i de strafbare forhold, der er forespørgslens tema, nemlig landsforrædderi, skal de naturligvis dømmes. Hvis de har udøvet landsforrædderivirksomhed, er der ingen grund til, at man på nogen måde holder hånden over dem, ligegyldigt hvilket motiv de har haft til det i den forbindelse. Det er også oplagt.

Det, der så er vigtigt at understrege, og som allerede er et problem i den måde, som forslaget til vedtagelse er formuleret på, er, at ét er, at man har »forbindelse til« eller – med et andet udtryk, som også er anvendt her i dag – »plejer omgang med«, for det er der altså mange der gør. Og det kan godt være, at det var dumt af dem, at de gjorde det, og man kan måske i dag ikke forstå, hvorfor hulen de spildte deres tid på sådan noget. Jeg har i hvert fald aldrig nogen sinde selv drømt om at gøre det, men det er der altså nogle der har gjort, men det betyder jo ikke, at noget af det, de gjorde, var galt.

Og så er der jo spørgsmålet: Hvad er det, der eventuelt er gjort galt? Og dér er der altså nogle, der fremhæver Stasihåndlangerne – det er jo også et udtryk, der bliver brugt – og det er muligt, der har været nogle, men det er åbenbart ikke bevist, så der er nogle, der kan straffes for det. Men i det omfang der er risiko for, at der er nogle, der har gjort det, skal det selvfølgelig undersøges, så man kan finde ud af det.

Men det, som det nok er vigtigt at understrege, er, at noget af det, som kan have karakter af landsforrædderi, altså må stamme fra nogle mennesker, der har haft særlig gode oplysninger, men jeg ved selvfølgelig ikke, præcis hvem det kan være, og det er heller ikke det, jeg skal forholde mig til. Det er det, regeringen eller selvfølgelig mere præcist anklagemyndigheden skal forholde sig til.

Vi er godt tilfredse med, at man har fået lavet aftalen om PET-lovgivningen, selv om vi kunne have forestillet os den endnu bedre og endnu mere præcis og gerne ville have haft nogle flere ting med, men det var det bedste, der kunne

lade sig gøre, og i den forbindelse tager man jo også højde for nogle af de problemstillinger, som ligger her.

Derfor ligger vores opfordring til regeringen lidt i forlængelse af hr. Søndergaards forslag til vedtagelse: Regeringen skal som udøvende magt og som ansvarlig for anklagemyndigheden passe sit arbejde – sagt på dansk – og så skal vi lade regeringen passe sit arbejde og ikke forstyrre den i det. Men det er klart, at hvis vi ikke synes, regeringen passer sit arbejde, kan vi vende tilbage til det.

Det betyder også, at jeg i virkeligheden meget hellere ville have vedtaget noget, der lød sådan: »Idet Folketinget tager regeringens redogørelse til efterretning . . .«, for i virkeligheden har ministeren sagt alt det, der må ligge i det her, og jeg har altså fået udlagt teksten sådan, at ordet skyldig betyder skyldig i strafbare forhold, men det er jo ikke den smukkeste formulering, der endnu er lavet.

Og hr. Søren Søndergaards forslag kan man jo heller ikke være uenig i, for det er ligesom forslaget om, at noget tages til efterretning, indlysende sandt. Men der er blevet en tilbøjelighed til, at Folketinget skal vedtage vedtagelser, og det vender vi tilbage til på tirsdag i forbindelse med afstemningen om vedtagelserne.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Undskyld, fru formand, jeg var ikke helt klar over, at det var min tur.

At forsyne en fjendtlig magt med oplysninger om ens eget land kan være landsforrædderi. Det er ikke sikkert, at det er det, men det kan være det, og hvis der er tale om strafbare forhold, skal disse naturligvis pådømmes og straffes. Det Radikale Venstre ønsker ikke på nogen måde at holde hånden over danskere, der er eller har været en sikkerhedsrisiko for deres land, men vi vender os imod en hetz mod folk, der har haft venner, bekendte, forretningsforbindelser eller andre former for forbindelser i lande på den anden side af Jerntæppet.

Som flere andre danskere har jeg også været på ferie i Sovjetunionen for at se nogle af de kunstsatte, der er dér, f.eks. i det gamle Leningrad, og det vil jeg til enhver tid nægte havde noget som helst at gøre med, at jeg var en sikkerhedsrisiko for mit land.